

Cathy Bramley

Geluk bij een ongeluk

Appleby Farm 1

Vertaald door Marjolijn Huiberts

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

De deur ging open met het geklingel van een bel en liet een aangename vlaag frisse lucht binnen toen een groepje tienermeiden het eetcafé uit liep.

'Adios, amigos!' riep ik. *'Ciao, bellas!'*

Het was de donderdag voor het paasweekend, kinderen waren vrij en het lentezonnetje bracht de hele dag al een gestage stroom klanten met zich mee. Om vier uur werd het even rustig, en dat was maar goed ook, want achter de toonbank waar ik stond, leek het wel een scène uit *Titanic*.

Ik was het afgelopen uur bezig geweest om Amy, ons nieuwste personeelslid, de kunst van het maken van espresso's, cappuccino's en latte's bij te brengen. De werkruimte lag bezaaid met haar pogingen: we werden omringd door een zee van bruine vloeistof, plassen gemorste melk en allerlei achtergelaten mokken, lepels en kannen. Wij zagen er geen haar beter uit: mijn rode haar was gaan kroezen nadat het herhaaldelijk was blootgesteld aan willekeurige stoomwolken, en Amy had een veeg koffie op haar voorhoofd als een derde wenkbrauw.

Aan de andere kant, er hing ondanks de dampende atmosfeer een hemelse geur van verse koffie en ik voelde een gigantische tevredenheid toen ik zag dat Amy de apparatuur in de vingers begon te krijgen... uiteindelijk. Ik keek over haar schouder mee, een beetje te dichtbij eigenlijk, aangezien haar korte paardenstaart mijn neus kietelde, terwijl ze de gestoomde melk uit een roestvrijstalen kannetje in een hoog glas goot.

‘Yes! Perfect,’ juichte ik. ‘Zo gaat-ie goed. Lekker rustig zodat je het schuimlaagje erbovenop niet verpest.’ Pfieuw. Ik dacht dat ze het nooit voor elkaar zou krijgen.

Amy zette het kannetje met een trillende hand op de toonbank en ademde uit. We bekeken aandachtig haar eerste latte.

‘Wat vind je ervan?’ Ze trok haar onderlip tussen haar tanden en fronste haar vieze voorhoofd.

‘Ik denk dat je het te pakken hebt,’ zei ik grijnzend.

Net op tijd, want ik kon elk ogenblik mijn schort ophangen om er vroeg vandoor te gaan en dan moest ze in haar eentje achter de toonbank staan. Ik sloeg een arm om haar schouders en trok de zestienjarige naar me toe. ‘Maar nu moet je de smaaktest van de baas nog doorstaan.’

Ik knikte naar de andere hoek van het café. Shirley zat aan een tafeltje met gebogen hoofd over een stapel facturen en één voet omhoog op de stoel naast haar. Haar enkel was ondertussen helemaal genezen, maar het was een gewoonte geworden om hem hoog te houden nadat ze hem afgelopen herfst had gebroken.

Die voet was de reden waarom ik hier was. Shirley's dochter Anna is een vriendin van me en toen Shirley het ongeluk kreeg, had Anna me gesmeekt om een paar maanden in het eetcafé bij te springen totdat haar moeder weer op de been was. Ik werkte destijds als promotiemedewerkster en deelde gratis monsters en kortingscoupons uit in supermarkten door heel Manchester – een baan die al snel zijn glans was verloren. Dus verhuisde ik naar Anna's logeerkamer in Kingsfield, een klein plaatsje aan de rand van Derbyshire, en sindsdien werkte ik in het eetcafé.

Onder mijn toezienend oog sloop Amy naar Shirley, het hoge glas rammelde op het schoteltje terwijl ze behoedzaam de ene voet voor de andere zette. Ik hield mijn adem in; het was alsof ik getuige was van een koorddanser die de Niagarawatervallen overstak.

‘Heerlijk. Goed gedaan, allebei,’ verkondigde Shirley en ze hield

de latte goedkeurend omhoog. ‘Amy, je mag nu officieel de koffiemachine gebruiken en voor de volgende keer: ik heb graag drie suiker in de mijne.’

‘Woehoe, Amy!’ joelde ik, zwaaiend met mijn vuist in de lucht terwijl mijn leerlinge verlegen glimlachte, haar hoofd boog en de ene voet achter de andere schoof, waardoor ze er opeens veel jonger uitzag dan zestien.

Ik maakte ook een reverence en hield met mijn vingertoppen mijn denkbeeldige rok omhoog. ‘En mijn werk hier is ten einde.’

Shirley grinnikte, schudde haar hoofd en boog zich weer over haar papierwerk.

Is dat zo?

Zodra de woorden mijn mond hadden verlaten, trok een fladderend gevoel van mijn hoofd naar mijn hart. Was mijn werk hier echt ten einde? Was het tijd om verder te gaan? Alweer? Iek! Ik staarde naar Shirleys gebogen hoofd totdat het tot me doordrong dat Amy me nogal vreemd aankeek.

Ik schudde mezelf uit mijn roes, wees Amy in de richting van de zwabber en terwijl ik haar achterliet om wat ze had gemorst op te dweilen, ging ik de tafel afruimen die de tieners hadden vrijgemaakt.

Hè bah. Mijn gezicht voelde knalrood aan na die ongevraagde gedachte, wat nogal lastig te verbergen was, aangezien ik bijna in aanmerking kwam voor de status van albino op het gebied van een bleke huid.

Freya Moorcroft, zo kennen we je weer. Kun je een baan nou echt niet langer dan vijf minuten volhouden? En trouwens, hoe zit het met je-weet-wel-wie? Ben jij niet V.E.R.L.I.E.F.D.?

Ik blies mijn wangen bol en stapelde luidruchtig borden op elkaar om mijn kribbige gedachten buiten te sluiten.

Shirleys eetcafé deed goede zaken. En zonder er verwaand over te doen, die goede zaken hadden met mij te maken. Toen ik zes

maanden geleden hier kwam, was de koffie van het type oplos geweest, bestond het menu bijna uitsluitend uit gepofte aardappelen en waren er bijna geen klanten die de moeite namen om na tweeën nog naar het eetcafé te komen.

Nu stond er een deftige chromen koffiemachine als een minachtende gans te sissen op de toonbank, maakte een paninigrill voortdurend chique tosti's en was het om vier uur altijd loeidruk voor de high tea. De gratis wifi, die ik had voorgesteld te installeren, was een hit gebleken, vooral bij tieners. Het eetcafé krioelde een uur lang nadat de school uit was van de jeugdige hormonen, wat ons de reputatie opleverde dat we dé plek waren om rond te hangen en waardoor de verkoop van warme chocolademelk en smoothies verdubbelde. Een win-winsituatie, wat mij betreft.

De afgelopen paar maanden waren een wervelwind geweest, precies zoals ik mijn leven graag zag. Sterker nog, hoe wervelender, hoe beter. Shirley had me min of meer een vrijbrief gegeven toen ik haar eenmaal had overgehaald om de tent een beetje op te pimpen en ik heb me een lol gehad. En buiten mijn werk om was mijn leven ook fijn. Ik vond het heerlijk om bij Anna te wonen. Ik had veel nieuwe vrienden gemaakt en – het allerbelangrijkste – ik leerde Charlie kennen, die nu vier maanden mijn vriend was.

Charlie.

Ken je die yoghurtreclames waarin acteurs met een hemelse blik die lepel in hun mond stoppen? Nou, dat gebeurde er met mij als ik alleen maar aan hem dacht. Lang, fit, waanzinnige blauwe ogen, de ondeugendste glimlach van het universum en alsof dat nog niet genoeg was: hij was brandweerman. Ik bedoel maar.

Dus ja, het leven in Kingsfield was heerlijk.

Maar nu... Ik stopte met cakekruimels in mijn hand te veggen en keek door het raam naar de rij winkels, de pub op de hoek, de geparkeerde auto's, het complete gebrek aan groen. Ik keek al sinds oktober naar hetzelfde uitzicht. Ik kon dit werk op mijn sloffen.

Geblinddoekt. Met één hand op mijn rug.

In tegenstelling tot Amy, die hard aan het werk was om de keuken op te ruimen, zag ik vanuit mijn ooghoek.

Ik bracht het vieze vaatwerk naar de toonbank en gaf het aan haar. ‘Hoe was je eerste dag?’ vroeg ik. ‘Zie je jezelf als serveerster? Of heb ik je afgeschrikt met een overvloed aan cafeïnekeuzes?’

‘Ging wel,’ antwoordde ze, ernstig knikkend. ‘Als parttimebaan. Tot ik ga studeren.’

‘Geweldig.’ Ik onderdrukte een glimlach, maar waarschijnlijk had ik mijn wenkbrauwen hoger opgetrokken dan de bedoeling was, want Amy bloosde. Er gaat niets boven een tiener die je vertelt dat jouw beroepskeuze slechts een opstapje is naar grootsere dingen.

‘Sorry,’ mompelde ze en ze stak haar armen in de gootsteen. ‘Dat kwam er verkeerd uit. Niet dat er iets mis is met... O, god.’ Ze boog bijna dubbel over de gootsteen zodat ik haar gezicht niet kon zien.

‘Hé, maakt niet uit,’ zei ik lachend. ‘Knap dat je weet wat je met je leven wilt doen. Mijn eindexamencijfers waren hoog genoeg om naar de universiteit te kunnen, maar ik had geen idee wat ik wilde studeren.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Dus koos ik voor een tussenjaar.’

Tien tussenjaren, bleek achteraf...

Tante Sue sprak over mijn beslissing om te gaan reizen na het examenjaar als een studie aan de universiteit van het leven. Mijn moeder noemde het zonde van mijn particuliere opleiding.

Amy keek achterom naar Shirley en toen weer naar mij. ‘Ik kan hier alleen werken tot aan mijn eindexamen. Ik ga architectuur studeren en die opleiding duurt zeven jaar en daarna wil ik naar Londen verhuizen, dus moet ik echt sparen.’

‘Oké. Nou, veel succes!’ Ik slikte, glimlachte en slofte weg.

Mijn hemel. Een zestienjarige met een tienjarenplan. Ik vond mezelf al goed georganiseerd als ik een tiendagenplan had.

Een carrièrevlinder, dat was ik. Ik kon er niks aan doen. Vol enthousiasme begon ik aan een baan, stortte me er volop op en genoot van het hele ‘nieuwe uitdaging’-gedoe. Zodra ik alles volledig onder de knie had en mijn stempel erop had gedrukt, kreeg ik een stel vleugels en de neiging weg te vliegen naar iets nieuws.

Oom Arthur dacht dat ik op een dag mijn draai zou vinden en dat mijn carrière een vlucht zou nemen. Mijn vader schreef mijn tijdelijke tendensen daarentegen toe aan een gebrek aan ambitie en toewijding. Ik hoopte dat oom Arthur gelijk had, want ik zou het niet kunnen verdragen als mijn vader dat had.

De ingekorte lijst met hoogtepunten uit mijn carrière: appelplukker in Nieuw-Zeeland, stalknecht in Dubai, veredelde huishoudster in een Oostenrijks skiparadijs, barkeepster in Cornwall (achttien maanden, een persoonlijk record, met dank aan een strandwacht die Ivan heette), een kortstondig klusje als gids in een potloodmuseum en nu hier, serveerster in het Shenton Road Eetcafé in Kingsfield.

Ik was ervan overtuigd dat al die willekeurige ervaring die ik had opgedaan me ergens voor klaarstoomde. Wist ik maar waarvoor. Ik plofte op de lege stoel tegenover mijn bazin en overwoog of ik haar zou vertellen dat het voor mij tijd werd om verder te gaan. Of zou ik voor de verandering mijn overwegingen voor me houden?

‘Hier kom je niet tot je recht, dat weet je toch?’ zei Shirley zonder op te kijken. Dat was maar goed ook, want mijn wangen waren nu net zo rood als mijn haar.

Ik schoof ongemakkelijk heen en weer op mijn stoel. Je moest Shirley Maxwell nooit, maar dan ook nooit onderschatten. Ze had de griezelige gave om gedachten te kunnen lezen. Niet dat ik dacht dat ik niet tot mijn recht kwam, maar dat ik... uitgedaagd moest worden.

‘En daarmee bedoel je?’ vroeg ik om tijd te rekken. Ik haalde de suikerpot naar me toe en drukte de kristallen fijn tegen de zijkant van de pot.

Shirley liet haar pen op tafel vallen, keek me aan en ademde uit op een ‘wat moeten we toch met jou?’-manier. Ze schoof de suikerpot buiten mijn bereik en ik sloeg mijn armen over elkaar.

‘Je bent een slimme meid. Je zou een eigen bedrijf kunnen runnen zoals mijn Anna. Of franchiseondernemer bij Starbucks kunnen zijn, of...’

‘Probeer je soms van me af te komen?’ vroeg ik en ik trok zogenaamd hooghartig mijn wenkbrauw op.

‘O, Freya.’ Ze haalde naar me uit. ‘Je hebt het menu een make-over gegeven, je hebt het vervloekte papierwerk uitgezocht en nu ben je zelfs nieuw personeel aan het inwerken. Ik ben zo dankbaar voor al het werk dat je voor mijn café verzet.’

Ze sprak het uit als ‘kfee’ en daar moest ik altijd om glimlachen. Ze boog voorover en vormde geluidloos met haar mond en overdreven gezichtsuitdrukkingen de woorden: ‘Maar ik kan je niet naar waarde belonen en dat vind ik vervelend.’ Ze drukte een hand op haar boezem. ‘Misschien wil je een huis kopen, gaan settelen...’

‘Ik ben niet op geld gericht, Shirley,’ zei ik. ‘Ik ken mensen die dat wel zijn. Mensen die het najagen van rijkdom belangrijker vinden dan geluk en geloof me, dat is een pad die ik met liefde aan me voorbij laat gaan.’ Ik huiverde. Mijn ouders, bijvoorbeeld. ‘Nee, wat mij betreft geldt “*all you need is love*”, zoals het Engelse gezegde aangeeft.’ Ik grijnsde naar haar terwijl ze met haar ogen rolde.

‘En zoals een ander gezegde gaat: “alle beetjes helpen”, kaatste ze terug en we schoten allebei in de lach.

‘Je bent me een figuur, Freya Moorcroft, eerlijk waar.’ Shirley zuchtte.

Ik stak mijn hand uit en kneep in de hare, die niet op haar decolleté lag zoals de andere. ‘Dank je. Het is fijn om gewaardeerd te worden.’

‘Wees eerlijk tegen jezelf, Freya. Serveren is niet jouw toekomst.’ De deurbel klingelde en we draaiden ons om zodat we konden

zien wie er binnenkwam. Een bekend stel billen in roze velours kwam achteruit het eetcafé in, gevolgd door een ingewikkeld uitziende wandelwagen.

Gered door de bel voordat ik al kletsend mijn baan had opgezegd.

‘Gemma!’ riep ik en ik slaakte inwendig een zucht van opluchting. Ik sprong op om mijn vriendin en een van onze vaste klanten te helpen met de deur en de drempel.

‘Nachtmerrie punt com,’ bromde Gemma terwijl ze een poging deed de wandelwagen te keren. ‘Je hebt verdorie een groot rijbewijs nodig met dit ding.’

‘O jee. Ik maak wel iets gezonds, plantaardigs en stinkends voor je klaar in een mok.’ Ik hoorde Shirley snuiven bij het horen van mijn alternatieve benadering op gastvrijheid terwijl ik Gemma’s wang een kus gaf. Ik stapte opzij en liet haar zichzelf en de baby langs me heen manoeuvreren. Ik gluurde in de wagen. Parker was klaarwakker (hoera, ik kon hem knuffelen!) en hij haalde vastberaden uit naar de speeltjes die boven zijn wandelwagen hingen.

‘Sorry dat ik zo brutaal ben,’ zei Gemma, die linea recta op de toiletten af ging, ‘maar eigenlijk kom ik alleen van de wc gebruiken. De luier van zijne koninklijke hoogheid is niet te harden en dat zeg ik als moeder die heel goed tegen stank kan.’

‘Dat hoeft ik allemaal niet te weten, hoor,’ zei Shirley met een vertrokken gezicht. Ter vergelijking, Shirley kon heel slecht tegen allerlei dingen: geurtjes, pijn, harde muziek, de meeste gele etenswaren... Ik heb haar een keer bijna zien flauwvallen bij de aanblik van een geprakte banaan. Ze kreeg zelfs de rillingen van een gepofte aardappel die iets aan de gelige kant was.

‘Zelfs niet even snel een kruidentheetje?’ bood ik aan. Ik had over een halfuur met Charlie op zijn volkstuin afgesproken en daarna had ik het hele paasweekend vrij, maar na Parkers doop had ik Gemma niet meer gezien en ik wilde even bijkletsen. En

Parker in handen krijgen, natuurlijk.

Gemma bleef staan en wapperde toen met een prachtig gemanicuurde hand, waardoor ik mijn eigen onverzorgde nagels in de zakken van mijn spijkerbroek stak. ‘Goed dan. Kamille als je dat hebt, alsjeblieft.’

Vijf minuten later zat ik met een pas verschoond jongetje op mijn knie en keek ik naar Gemma die haar theezakje in haar witte mok rond wervelde en platdrukte.

Ik kon die mokken niet uitstaan.

Shirley en ik hadden maar over een paar dingen met elkaar in de clinch gelegen sinds ik hier werkte. Ik was van het team ‘vintage porselein’, zij van het team ‘goedkoop-praktisch-en-vaatwasserbestendig’. Ik had leuke niet bij elkaar passende kop-en-schotels voorgesteld, op planken gestapeld in roze, gele en blauwe pasteltinten. Maar Shirley trok wit weg bij het idee van servies dat niet bij elkaar paste en had haar poot stijf gehouden.

Parker was geconcentreerd een stoffen speeltje tussen zijn vingers aan het verfrommelen, dat een ritselend geluid maakte als het bewoog. Gemma en ik glimlachten naar elkaar toen hij zachtjes tegen zichzelf brabbelde.

‘Er is nog een scone over, samen delen?’ vroeg ik.

Ik maakte de scones voor het eetcafé naar het recept van mijn tante Sue. Het geheim zat hem in het mixen: mix te lang en je had een lading primitieve wapens in handen. Die van mij waren met rozijnen gevulde luchtige heerlijkheden, al zei ik het zelf.

Gemma schudde haar blonde krullen en klopte op haar buik, die er behoorlijk goed uitzag gezien het feit dat Parker pas vier maanden oud was. ‘Beter van niet... tenzij... zit er *clotted cream* bij?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Slagroom,’ zei ik en toen riep ik iets harder: ‘Zie je wel, Shirley, nog iemand die vindt dat het *clotted cream* moet zijn.’

Geloof het of niet, dit was het andere waar we over in de clinch hadden gelegen.

‘Nee. Er komt geen clotted cream in mijn café. Dat gelige korstje... ugh.’ Shirley huiverde.

‘Ik bedank. Waarschijnlijk maar beter ook,’ zei Gemma met opgetrokken neus. ‘Maar goed, wat zijn je plannen met Pasen?’

Het eetcafé was dicht op Goede Vrijdag, bovendien was het mijn vrije weekend en had ik volgende week er nog een paar extra dagen aan vastgeplakt... Mijn eerste echte vakantie sinds ik hier werkte.

‘Niets bijzonders.’ Ik haalde mijn schouders op; had ik nou maar iets avontuurlijks geregeld. ‘Gewoon lekker chillen met Charlie, hoop ik.’

‘Heerlijk.’ Gemma zuchtte. In haar blauwe ogen verscheen eventjes een dromerige blik. ‘Ik zou er alles voor over hebben om lekker te kunnen chillen. Maar met een dochter van vijftien die erop uit is om ons te laten lijden omdat zij examens heeft en een man die besloten heeft de grasmaaier in onze achtertuin uit elkaar te halen, betwijfel ik of ik dit weekend aan chillen toekom.’

Ik klemde Parker met één hand steviger om zijn buik en stopte met de andere een weerbarstig plukje haar achter mijn oor. ‘Geef gewoon een gil als je voor een paar uur een oppas nodig hebt.’

Haar blik verzachtte toen ze naar voren leunde om het speeltje terug te geven dat Parker net had laten vallen.

‘Ah, dank je, Freya. Begint je biologische klok toevallig al te tikken?’

Daar moest ik even over nadenken.

‘Ja en nee,’ antwoordde ik oprecht. ‘Ik ben er nog niet aan toe om helemaal te gaan settelen. Maar op een bepaald moment... ja. Ik zie mezelf wel met een stel ukkies, een huisje op het platteland, een paard en een hond... Maar voor nu leen ik met alle liefde Parker af en toe.’

Geen idee waarom ik dat er allemaal uit flapte. Ik voelde mijn wangen rood worden. Ik was me nog nooit van dit plan bewust geweest. Maar ooit wilde ik wel moeder worden. En op het gevaar

af dat ik nu een beetje jaren vijftig klink, ik wilde zo'n moeder zijn die thuis was als de kinderen uit school kwamen, met een kus en een zelfgebakken stukje taart dat nog warm was. Zoals mijn tante Sue. Ik moest nog wel een beetje aan mijn taartenbakkunst werken: mijn repertoire bestond uit één ding... scones.

'Weet Charlie hoe je hierover denkt?' vroeg Gemma, die me met grote ogen aanstaarde.

Het enige minpunt van Kingsfield was dat iedereen hier al een eeuwigheid woonde. Ik had Charlie pas een paar maanden geleden ontmoet, maar Gemma kende hem al jarenlang van volkstuinvereniging Ivy Lane. Aan haar nagels te zien zou je het absoluut niet zeggen, maar tot Parker werd geboren, had Gemma haar eigen volkstuin.

'Wow. Rustig aan, Gem, we zijn pas vijf minuten bij elkaar!' Ik boog om mijn lippen op Parkers hoofd te drukken en zo mijn gloeiend hete wangen te verbergen. 'Ik ben ervan overtuigd dat het onderwerp ter sprake zal komen als de tijd rijp is.'

'Ja, maar... o, niks,' mompelde Gemma. Ze bracht de mok naar haar lippen en nipte van haar thee.

Mijn maag kneep samen. Ja maar, wat? Voor ik de kans kreeg ernaar te vragen, gilte Gemma en stak haar hand in haar tas.

'Ik vergat bijna je dit te laten zien!' Ze gaf me een ansichtkaart met een schildpad op een verlaten strand. 'Die lag vanochtend in de bus, van Tilly en Aidan. Zo te lezen hebben ze het fantastisch op de Galoppeer-hoe-heten-ze-ook-alweer eilanden. Ahh,' verzuchtte ze terwijl ze Parker van me overnam en hem weer in zijn wandelwagen legde. 'Die twee zijn voor elkaar gemaakt.'

Mijn vriendin naar wie de baby was vernoemd, de liefallige Tilly Parker, hoorde ook bij de Ivy Lane-bende. Dankzij die vrouw waren Charlie en ik bij elkaar en zij ontmoette haar vent, Aidan, toen hij vorig jaar naar Kingsfield was gekomen om met zijn crew een documentaire te maken over het volkstuinencomplex. Hij was nu

met iets anders bezig, opnames maken op de Galapagoseilanden, en Tilly was naar hem toe gegaan voor een vakantie.

Voor elkaar gemaakt. De woorden raasden ritmisch door mijn hoofd terwijl ik Tilly's ansichtkaart las en Gemma zich klaarmaakte om te vertrekken.

Glimlachend zwaaide ik haar en Parker uit. Vanbinnen voelde ik me niet heel vrolijk; ik voelde me een beetje draaiërig. Gemma had het niet met zoveel woorden gezegd, en misschien telde ik een en een bij elkaar op en maakte ik van een mug een olifant, maar ik had het gevoel dat zij vond dat Charlie en ik op een bepaalde manier níét voor elkaar waren gemaakt. En zoals Shirley een paar minuten geleden nog had opgemerkt, mijn toekomst lag niet bij het Shenton Road Eetcafé.

Mijn maag draaide zich zwakjes om. Toen ik vanochtend wakker was geworden, had mijn leven er nogal ongecompliceerd uitgezien, maar nu... was ik nergens meer zeker van.